

Ponosan sam i na sve sjemeništarce i bogoslove, svećenike i redovnike mlade i stare, i na sve djevojke pripravnice i redovnice, dok raspjevani kliču: Veliča duša moja Gospodina!

Ponosan sam što Sveti Otac nije odbio susret ni s kim, iako je susret s njim odbio onaj tko se protivi kršćanskoj vjeri, a dovodi razne gure i udjeljuje im ordene!

Ponosan sam što se katolička većina u ovoj zemlji ne boji dobrote i istine koju agresivna manjina zdušno pogrdjuje, nego je slavi u ljepoti euharistijskog bogoslužja!

Ponosan sam na sve vjernike koji su sudjelovali na svetoj misi sa Svetim Ocem, a bilo ih je toliko, da bi u omjeru, na pr. u Italiji, trebalo biti 6 milijuna!

Ponosan sam ne samo na dva dana radosti, nego na nanovo uzoranu njivu i posijano sjeme vjere, hrabrošću nade i duhom ljubavi!

Ponosan sam na tebe, oče Benedikte! Hvala ti što si mi osnažio duh. Neka te dobri Bog na svim putovima prati, da Kristova zastava zavijori svijetom. Amen.

don Ante Mateljan, 7. lipnja 2011.

DA VELIKA BOŽJA OBITELJ ISPUNI NEBESA

Iv 17, 20-26

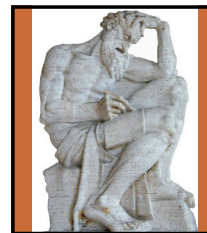
Svijet je podijeljen dubokim jazom. Već zato što dobra svijeta nisu jednako raspoređena. Pripadamo zapadnom kulturnom krugu, svijetu koji čini 20 posto svjetske populacije, a posjeduje 80 posto dobara. Premda s pravom mrmljamo da nam je teže nego prije, to „teže“ je u odnosu na mnoga ljudska bića još uvijek na visokoj razini. U svjetskim razmjerima sigurno nam nije najgore...

Jaz prolazi i kroz Crkvu. Crkvena povijest je od početaka do danas puna podjela. Kamo god pogledali: jazovi. Tim veću težinu ima Isusova molitva da mi budemo jedno kao što su on i Otac jedno. Isus nas želi primiti u to jedinstvo. Ima li što veće od želje samoga Boga da budemo jedno s njime? To nam je jedinstvo darovano, ne moramo ga sami stvoriti. Dano nam je da ga slavimo!

Ima darova kojih čovjek uopće nije svjestan. Tako je to s jedinstvom kršćana. Isus nam ga je izmolio. Otac nam ga je darovao. Sada je na nama da taj dar prihvatimo i da mu se radujemo, umjesto da ga zanemarimo i bacimo u kut. To jedinstvo treba prožimati naš život, našu svakodnevicu, naše djelovanje.

Isusova zajednica je poput obitelji. Obitelj ne biram. Jednostavno joj pripadam. Koliko bismo si nepotrebnog tapkanja u mraku prištedjeli kad bi nam bilo jasno ovo: Ako ovi i oni pripadaju Božjoj obitelji, onda pripadaju i meni. No naša je zadaća „raspakirati“ taj dar i ostvarivati ga u životu, sve zbog jednog cilja: da velika Božja obitelj ispuni nebasa.

AP

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

PRESV. TROJSTVO, 19.VI.2011.

Broj: 25(212)

*Iva slava Ocu vječnomu
i jedinomu Sinu mu
sa Tješiteljem Presvetim
i sad i vječnost čitavu.*

(Iz himna Presv. Trojstvu)

PONOS

vrlina, ili znak podsvjesnog osjećaja manje vrijednosti, ili...??

PONOS je ljudska osobina koja čovjeku omogućuje osjetiti radosno samopoštovanje i određenu sigurnost, kvalitete koje su svima potrebne da bi se kompletno doživjeli kao ljudi. Ponos je međutim samo osjećaj ili - recimo općenitije - određeno psihičko stanje koje je po sebi, u vrijednosnom smislu, neutralno. Time što je čovjek ponosan još nije ni izdaleka određena njegova vrijednost niti vrijednost njegova ponosa; on može biti ponosan na svašta. Bilo je vrlo ponosnih nacista, fašista, komunista i svakakvih zločinaca koji su bili ponosni na ono što jesu ili što imaju, na ono što su učinili, na svoje ideje, svoja iskustva itd. No tek ta iskustva (i ostalo) dala su i daju ponosu 'objektivno' pozitivan ili negativan predznak. Naglašavam 'objektivno', a to znači u odnosu na neku istinsku objektivnu vrijednost, jer subjektivno je ponos uvijek, za onoga koji ga osjeća, 'pozitivan'. Drugim riječima: ponosa ima svakakvih.

Ima ljudi koji ni na što i ni na koga nisu ponosni, kao što ih ima koji su ponosni na nešto što baš nije neki 'zdravi materijal' za ponos, kad ga se promatra u odnosu na istinske i iskonske ljudske vrijednosti. No, svatko ima pravo na svoj ponos, kakav god on bio; i to se mora reći, jer - bez ponosa on praktično tone. Zato će čovjek, radije nego da 'potone' i 'napuhati' svoj ponos, jer samo tako može 'ostati na površini'.

Oni koji se bave kreiranjem, proizvodnjom javnog mnijenja to jako dobro znaju i razumiju. Zato ne čudi da se neke gay-manifestacije dobile naziv "pride parade" - parade ponosa. Tako su ih naime prozvali; ne bez razloga. No o kakvoj se vrsti ili kvaliteti ponosa radi, morat ćemo prosuđivati po nekim drugim kriterijima koji su gore tek načelno naznačeni. U svakom slučaju one to žele biti, ili bolje rečeno, stvorene su zato da to budu.

Osim toga ovi kreatori znaju, da samo ideja koja se "ponosno" živi može biti 'zarazna' za druge. Dakako, ona ne smije biti nametljiva, jer je nametljivost odbojna i redovito neuspješna. Nametljivost ovdje mora biti zamijenjena privlačnošću, što međutim, kreatorima izfabriciranog ponosa ne ide uvijek od ruke.

Na tom tragu nije na odmet svakome od nas zapitati se: JESAM LI JA I NA ŠTO SAM JA PONOSAN?

Pride parade su izvanredna prilika da izazovu, ne bacanje kamenja i pogrde (to čine oni koji nemaju ponosa ili bar ne zdravog ponosa), nego da izazovu istinski ponos koji ne treba ničim napuhavati, jer su vrijednosti iz kojih on izvire ukorijenjene duboko u čovjeku i u konačnici u Bogu.

Evo jednog lijepog primjera za to:

PONOS

(I am proud to be...)

Dok se u mom gradu priča o tzv. povorci ponosa – ja svjedočim: I am proud to be...

Ponosan sam što sam čovjek, s dostojanstvom djeteta Božjega, koji iskreno vjeruje da ga Bog, dobri Otac voli i da mu je u Isusu Kristu to i pokazao!

Ponosan sam što sam vjernik, katolik, član Crkve koja jest slaba i grešna, ali i koja je ovih dana pokazala da je vjera nosi, kad slavi svoga Gospodina i Spasitelja!

Ponosan sam na zajedništvo mnogih obitelji, koje s istinskom radošću na licima i djecom u naručju, svima posvjedočiše što je i gdje je prava ljubav!

Ponosan sam što sam Hrvat, član naroda svijetla obraza, kojemu je svjetiljka križ Spasiteljev po svjedočanstvu blaženog Alojzija Stepinca.

Ponosan sam što je moju domovinu pohodio Sveti otac... i što je rekao na sav glas ono što i ja mislim i u što vjerujem, bez oportunizma i bojazni.

Ponosan sam što su troškovi njegova pohoda iznosili manje od 10 kuna po glavi stanovnika, a mnogi bi dali i puno više...i što ni jedna nije odnesena iz Hrvatske!

Ponosan sam što je i predsjednik države, nadam se iskreno, priznao korjenite i temeljne vrijednosti kršćanske kulture koja je nadahnjivala našu povijest!

Ponosan sam jer su i biskupi očitivali istinu da dobro ne određuju državni zakoni, i da svaki čovjek ima naravno pravu na obitelj, te da je ubojstvo nerođene djece – zločin!

Ponosan sam što su mladi Hrvati katolici pokazali da vjeruju Bogu u Isusu Kristu, i da se znaju u šutnji pokloniti Jedinom koji je dostojan ljudskog poklonstva.

Ponosan sam što se nitko nije osvrtao na onih tridesetak što su demonstrirali protiv dolaska pape, pa makar se sad opet pojavili na naslovnim stranicama.

Ponosan sam što se na licima svih koji su se susreli s papom vidjela iskrena radost, i da iza 50 tisuća mladih nije ostao razbijen ni jedan izlog ili demolirani tramvaj!

